

Arrest

nr. 217 267 van 22 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN KELST
Tolstraat 24
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 april 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2018 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. MERTENS, die loco advocaat J. VAN KELST verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 april 2018 wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: A. (..)

voornaam : T. (..)

geboortedatum : 18.11.1998

geboorteplaats : Sarajevo

nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.04.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens zwartwerk. (PV AN.55.L3.002188/2018 van de politie zone van PZ RUPEL (BOOM) .)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart. (PV AN.55.L3.002188/2018 van de politie zone van PZ RUPEL (BOOM).)

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens zwartwerk. (PV AN.55.L3.002188/2018 van de politie zone van PZ RUPEL (BOOM).)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart. (PV AN.55.L3.002188/2018 van de politie zone van PZ RUPEL (BOOM) .)

Betrokkene verklaart dat hij een partner heeft in België. Aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden kan dit niet weerhouden worden als schending van artikel 8 van het EVRM. Het recht op eerbiediging van het privé en gezinsleven is niet absoluut.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat hij drie maanden in België mag verblijven. Betrokkene impliceert hiermee dat hij eventueel zou willen terugkeren na deze drie maanden.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst.

Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Bosnië-Herzegovina een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij niet aan enige ziekte lijdt

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“III. 1. EERSTE MIDDEL - SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt wordt omschreven:

“... Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. ...”

(RvS nr. 234.348, 12 april 2016)

Uit het dossier blijkt dat de bestreden beslissing niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand is gekomen.

De bestreden beslissing wordt immers als volgt gemotiveerd:

“... De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

(...)

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoede van illegaal verblijf kan weerleggen....”

Verzoeker levert dit bewijs wel aan de hand van het paspoort en de erin vermelde grensstempels.

Verzoeker erkent dat hij het paspoort niet bij zich had op het moment van de controle maar het werd wel kortelings nadien, nadat het in zijn persoonlijke spullen werd teruggevonden door zijn familieleden, aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt.

Ondanks het bewijs dat verzoeker zich nog tijdens de periode van 3 maanden na binnenkomst in het Rijk bevond, werd de bestreden beslissing zonder meer staande gehouden.

Er werd hem bij zijn ondervraging evenwel geenszins gevraagd of hij zijn nationaal paspoort kan voorleggen, hetgeen onmiskenbaar tot een andere beslissing zou hebben geleid.

Verzoeker dient uiteraard wel in de mogelijkheid te worden gesteld het bewijs van legaal verblijf te leveren, indien aan hem wordt verweten dat hij zich illegaal in het Rijk bevindt.

Het komt aan verweerster toe om verzoeker in de gelegenheid te stellen het tegenbewijs te leveren, indien de beslissing op een weerlegbaar vermoeden wordt gebaseerd.

De bestreden beslissing is niet zorgvuldig tot stand gekomen indien zij wordt gebaseerd op een weerlegbaar vermoeden, waarvan niet duidelijk is dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld het vermoeden te weerleggen en deze in stand werd gehouden na de weerlegging.

Dat de verwerende partij middels de bestreden beslissing, het zorgvuldigheidsbeginsel schendt;”

2.2. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat het bestreden inreisverbod werd opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, meer bepaald omdat verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek was toegekend. Verzoekende partij betwist dit motief an sich niet. Dit motief is op zich voldoende draagkrachtig om het opleggen van een inreisverbod te schragen. De kritiek van verzoekende partij dat zij wél legaal in België verbleef, is eerder gericht tegen een overtollig motief opgenomen in het inreisverbod dat bovendien ook nog betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel waarmee het inreisverbod gepaard gaat. Deze verwijderingsmaatregel maakt niet het voorwerp uit van onderhavig beroep. Omwille van deze vaststellingen is de kritiek van de verzoekende partij niet dienstig.

Louter ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekende partij bij haar aantreffen enkel in bezit was van een nationale identiteitskaart zodat het geenszins kennelijk onredelijk is dat er op dat ogenblik geoordeeld werd dat zij in illegaal verblijf was.

2.4. Verder stelt de Raad vast dat het hoofdmotief om verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen hoofdzakelijk gelegen is in het feit dat zij door haar zwartwerk de openbare orde heeft geschonden. Zoals blijkt uit de bespreking van het tweede middel slaagt de verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan deze vaststelling.

2.5. Het eerste middel is niet gegrond.

2.6. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“III.2. TWEEDE MIDDEL - SCHENDING VAN DE FORMELE MOTIVERINGSVERPLICHTING EN VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

III.2.1. Eerste onderdeel

Aangezien de bestreden beslissing verder werd gemotiveerd als volgt:

“... Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens zwartwerk (...)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. ...”

Ondanks de bijzondere bewijskracht van processen-verbaal opgesteld door de sociale inspectie, staat geenszins in rechte vast dat verzoeker zich heeft bezondigd aan zwartwerk.

De feiten, zoals vastgesteld door de sociale inspectie, tonen aan dat verzoeker aanwezig was bij SD COMPANY maar niet dat hij daar beroepswerkzaamheden uitoefende. De sociaalrechtelijke gevolgen zullen met klem worden bestreden.

Het zal pas vaststaand zijn dat er sprake is van zwartwerk indien er desbetreffend een vonnis zal zijn gewezen door de arbeidsrechtbank.

Uwe Raad kan niet rond de vaststelling dat de overheid zich in deze zelf een bewijs heeft bezorgd waarop de bestreden beslissing werd gebaseerd, hetgeen uiteraard een volstrekte willekeur uitmaakt.

Het is immers een gecontesteerde vaststelling die als basis dient voor de bestreden beslissing.

Dergelijk handelen kan uiteraard niet als zorgvuldig worden beschouwd.

Met verwijzing naar hogergeciteerde rechtspraak van de Raad van State komt het de overheid toe haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden: “... Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. ...”.

De overheid dient zich er dan ook rekenschap van te geven dat zij haar beslissing stoelt op feiten die door de eigen overheidsorganen werden vastgesteld, zonder dat deze door de onafhankelijke rechterlijke macht werden getoetst.

Zonder dat deze feiten vaststaan, kan niet worden weerhouden dat deze feiten een bedrieglijk karakter zouden hebben en kan hier al helemaal niet uit afgeleid worden dat verzoeker de openbare orde schaadt.

Nochtans wordt op basis daarvan geoordeeld dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten en wordt hem bovendien een inreisverbod opgelegd.

Er liggen geen objectieve elementen voor die de bestreden beslissing kunnen schragen.

III.2.2. Tweede onderdeel

De bestreden beslissing schendt om de onder het eerste onderdeel uiteengezette redenen ook het formele motiveringsbeginsel (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen).

De formele motiveringsverplichting houdt in dat de motivering van de beslissing afdoende moet zijn:

“... De formele-motiveringsverplichting houdt in dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Die motivering moet afdoende zijn teneinde de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt ...”

(RvS nr. 225.437,12 november 2013)

De bestreden beslissing voldoet niet aan deze vereisten.

Immers wordt niet vermeld waarom een vaststelling door de sociale inspectie, niet getoetst objectieve feiten of door onafhankelijk staatsgezag, kan worden weerhouden als basis voor de vaststelling dat verzoeker “...door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden...”

Onderlijnd wordt daarbij dat verzoeker de openbare orde niet heeft geschaad maar geacht wordt deze te kunnen schaden.

Op basis van deze motivering kan verzoeker niet begrijpen om welke reden hij het grondgebied dient te verlaten en een verbod wordt opgelegd om naar België terug te keren.

Verzoeker wordt op basis van een gecontesteerde vaststelling geacht om mogelijk schadelijk te kunnen zijn voor de openbare orde, zonder dat zulks met zekerheid is vastgesteld.

Op basis van deze motivering zou verzoeker wel kunnen begrijpen dat hij mogelijk het land dient te verlaten en mogelijk het verbod krijgt opgelegd om terug te keren.

Aan een mogelijk gevaar worden evenwel daadwerkelijke verblijfsrechtelijke sancties gekoppeld, zonder te motiveren om welke redenen dit gebeurt.

Vast staat dan ook dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd gemotiveerd omdat verzoeker niet kan begrijpen waarom de bestreden beslissing wordt gebaseerd op gecontesteerde vaststellingen en hypothetische gevolgen.

III.2.3. Derde onderdeel

Aan verzoeker wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd op grond van exact dezelfde motivering die door verweerster werd aangewend voor het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker kan niet weten om welke afzonderlijke redenen nog een inreisverbod wordt opgelegd, hoewel dit een afzonderlijke beslissing uitmaakt met meer verdergaande gevolgen voor verzoeker.

Ook op dit vlak wordt aldus de formele motiveringsbeslissing geschonden gezien er geen afzonderlijke motivering werd opgenomen die verzoeker doet begrijpen waarom er, naast een bevel om het grondgebied te verlaten, een inreisverbod wordt opgelegd.

Indien de overheid meent nog een bijkomende maatregel op te leggen, behoort deze bijkomend te worden gemotiveerd en dient deze motivering te worden opgenomen in de bestreden beslissing.

Bij gebreke hieraan, staat ook onder het derde middelonderdeel de schending van de formele motiveringsverplichting vast.

De schending van het tweede middel staat vast.”

2.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt wordt enerzijds gemotiveerd waarom de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven waarbij verwezen wordt naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt omtrent de duur van het inreisverbod gemotiveerd dat deze drie jaar is omdat ten aanzien van verzoekende partij een proces-verbaal werd opgemaakt wegens zwartwerk en zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er werd voorts eveneens rekening gehouden met haar verklaringen dat zij een partner heeft en waarom de bestreden beslissing geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Evenmin blijkt dat verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar haar herkomstland om veiligheids- of gezondheidsredenen.

Verzoekende partij is in het derde onderdeel van haar middel in het geheel niet ernstig waar zij betoogt niet te weten waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd. Nogmaals benadrukt de Raad dat de verwerende partij uitdrukkelijk toepassing maakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en erop wijst dat verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verder wordt ook een ganse motivering gegeven waarom gekozen wordt voor een duur van drie jaar. Het loutere feit dat bepaalde motieven ook voorkomen in de verwijderingsmaatregel, maakt niet dat het inreisverbod niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.8. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.9. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.10. Verzoekende partij ontkent dat zij in het zwart aan het werken was en betoogt dat deze feiten enkel kunnen vaststaan na een vonnis door de arbeidsrechtbank. Zij meent dat zolang dit niet het geval is, de verwerende partij zich niet kan beroepen op gecontesteerde vaststellingen.

2.11. De vaststelling dat er ten aanzien van verzoekende partij een proces-verbaal werd opgesteld omdat zij op heterdaad betrappt werd op zwartwerk, vindt steun in het administratief dossier alwaar zich een administratief rapport van FEDPOL bevindt waaruit voorgegaande blijkt. Zo wordt gesteld dat naar aanleiding van een controleactie van de dienst RVA verzoekende partij op heterdaad betrappt werd terwijl zij werkte bij familie in het bedrijf zonder contract. Waar verzoekende partij deze feiten betwist en erop wijst dat er nog geen vonnis voorligt, wijst de Raad erop dat de verwerende partij, ook al is de verzoekende partij nog niet veroordeeld, vermog op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van deze feiten een beslissing te nemen inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling. Verzoekende partij maakt voorts met haar betoog ook in het geheel niet aannemelijk dat de in het proces-verbaal opgenomen feiten verkeerd zijn.

2.12. De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake de betrapping op heterdaad voor zwartwerk mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en uit dit element afleidt dat deze feiten een bedrieglijk karakter hebben, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij tijdens haar aanwezigheid in het Rijk de openbare orde heeft geschonden.

2.13. Het tweede middel is ongegrond.

2.14. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“III. 3. DERDE MIDDEL - SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDBEGINSEL

Zonder enige voorgaanden en op basis van een mogelijke schade aan de openbare orde, wordt op basis van gecontesteerde vaststellingen een ongemotiveerd inreisverbod van 3 jaar opgelegd, zonder dat hieromtrent enige motivering wordt geboden.

Ook ten aanzien van de duurtijd wordt geen enkele motivering opgenomen.

Een andere overheid, geplaatst in dezelfde omstandigheden, zou niet tot de bestreden beslissing zijn gekomen:

“... Een schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de tuchtoverheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid heeft gebruikt. Het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de tuchtoverheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende tuchtoverheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen. ...”

(RvS 233.356, 23 december 2015, 48)

Indien een overheid al zou menen op basis van een hypothetisch gevaar voor de openbare orde, een bijkomende administratieve sanctie op te leggen, zou deze bijkomend worden gemotiveerd en getoetst worden aan de omstandigheden van het dossier.

In casu wordt zonder meer een langdurig inreisverbod opgelegd terwijl verzoeker voorafgaand aan de beslissing reeds het bewijs leverde legaal in het Rijk te verblijven (stuk 3).

Toch is de overheid niet overgegaan tot intrekking van het bevel maar heeft daarenboven nog een inreisverbod opgelegd.

Dit is niet hoe een redelijk handelend bestuur zou handelen ten aanzien van een rechtsonderhorige die niet gekend is voor eerdere inbreuken.

Zelfs indien een inreisverbod zou kunnen opgelegd worden, zou dit gezien het gebrek aan voorgaanden en het door verzoeker geleverde tegenbewijs van legaal verblijf, tot een strikt minimum beperkt zijn en is een inreisverbod van 3 jaar geenszins in overeenstemming met de lastens verzoeker weerhouden elementen en schendt deze aldus het redelijkheidsbeginsel.”

2.15. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in het derde middel in wezen haar kritiek herhaalt zoals geuit in het eerste en tweede middel. Het volstaat dan ook te verwijzen naar de bespreking van deze middelen. Waar zij nog betoogt dat de overheid had moeten overgaan tot het intrekken van de verwijderingsmaatregel herhaalt de Raad nogmaals dat zij tegen deze verwijderingsmaatregel geen beroep heeft ingediend en deze beslissing aldus definitief in het rechtsverkeer is. Zij kan thans onderhavig beroep niet aanwenden om kritiek te uiten op een reeds definitieve beslissing, dit daargelaten nog de ernst van haar betoog nu de verwijderingsmaatregel eveneens gegrond was op artikel 7, eerste lid, 8° van de vreemdelingenwet dat op zichzelf al draagkrachtig genoeg was om deze maatregel te schragen.

2.16. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER